

Baban från Lalkuan

Mer skojare än mystiker

På kremeringsplatsen utanför Lalkuan bor en baba, en helig man, som dricker sprit och röker hasch från morgon till kväll. När en kropp har kremerats och den dödes anhöriga har givit sig av, sägs den påtända och berusade baban komma ut ur sin hydda för att rota i glöden efter ved till elden i sin hydda, aska för sina magiska konstern och halvbränt kött till sin middag. Baban själv bekräftar att det är just så han har för vana att göra.

Det hände en gång i Indien att jag mötte en märklig man med svarta kläder och tovtigt hår. Han var en *baba*, så mycket förstod jag. Baba kan översättas med helig man, men kan lika gärna betyda förklädd skojare. Hur som helst frågade jag om jag kunde ta ett foto, vilket fick honom att högljutt börja gorma, att i så fall fick jag allt först ge honom en helflaska sprit, vilket jag förskräckt vägrade att gå med på.

När jag berättade om den där händelsen för mina indiska vänner, förklarade de att mannen måste ha varit en *augar baba*, en bland babor mycket speciell sekt, som dricker mycket sprit och dyrkar guden Shiv. Sådana babor, berättade de, bor på kremeringsplatser och äter människokött, som de hittar där. Som tallrik använder de en huvudskål och runt halsen har de benknor av människa uppträdda på ett band. Med hjälp av heliga verser och besvärjelser botar de sjukdomar och driver ut onda andar. De har knappt kläder på kroppen och har ingenting emot att äta i sällskap med personer från de lägsta kasterna.

Jag hade svårt att tro ens hälften av vad mina vänner berättade, men när jag slog upp

Hos baban samlas män från trakten för att dricka, röka och prata. Mannen med trumman är Surendra, som jag kände sedan tidigare, och som jag av en tillfällighet träffade i babans hydda.

saken i ett lexikon bekräftades mycket där. Det stod att babor av *aughar*-sekten lever insmetade med avföring och urin, äter människokött och dricker sprit för att på det sättet uppnå övernaturliga krafter och fulländad visdom. En berömd baba från denna sekt nämns särskilt. Han hette **Kinaram** och levde i Varanasi.

Jag drog slutsatsen att för denna egenomliga sekt tycks den bärande idén vara att drastiskt bryta mot samhällets gängse syn på renlighet och anständighet.

Bodde på kremeringsplatsen

Några år senare fick jag så höra att en baba från denna sekt hade bosatt sig på kremeringsplatsen i Lalkuan, som ligger i närheten av den by jag alltid bor i när jag besöker Indien. Delstaten heter Uttaranchal. Jag beslöt mig för att hälsa på honom och bad min vän **Raju** att följa med för att hjälpa mig. Jag talar visserligen hygglig hindi men räknade med att baban skulle använda många ord som var nya för mig, eftersom jag är helt obekant med den värld babor lever i.

Raju däremot, vet mycket om babor och känner till till dem. Enligt honom är deras uppgift i samhället att osjälviskt hjälpa sina medmänniskor att finna glädje och frid. En bra baba undervisar om moral och religion, välsignar människorna och hjälper dem med mediciner, som han gör av skogens blad och rötter. Raju, som haft mycket sjukdom i sin familj, säger sig flera gånger ha fått sådan hjälp. Att göra amuletter och driva ut onda andar är också babors specialitet, men just Raju tror inte på sådant.

Samtidigt med sin tilltro till babor har Raju också en skepsis. Att klä ut sig till en baba, säger han, är lätt gjort, men att bli en riktig baba är bland det svåraste som finns. Så frågan var nu om den baba vi tänkte besöka var äkta eller falsk.

Reste dit på julafton

På själva julafton tog Raju och jag bussen från Kichha ett par mil norrut och strax innan Lalkuan steg vi av vid kremeringsplatsen där, som ligger alldeles intill vägen med en skog runt om. Vi hoppade mellan några ste-

nar över en liten bäck och steg in i babans rymliga hydda. Där satt han med korslagda ben intill en eld med en eldtång i handen. Framför honom fanns gudabilder, gudasstatyer, treeggade lansar och brinnande rökelse. Mest imponerande var en stor staty av gudinnan Kali Mai svept i en skimrande sari.

Vid sidan satt fem, sex män som vid första ögonkastet kunde tas för babans lärjungar, men som jag snart förstod var män från trakten, som kommit in för en trevlig pratstund. Några av dem var muslimer, medan baban ju är hindu och kremeringsplatsen hinduisk.

Raju och jag välkomnades av baban och vi slog oss ner bland de andra. Stämningen var gemytlig. Det var baban som pratade mest och det var han som bestämde. Då och då skickade han runt en pipa med hasch och med jämna mellanrum stärkte han sig med ett glas sprit. För honom var det en helt vanlig dag.

Nya besökare kom in genom hyddans öppning. Många av dem sökte babans magiska hjälp för att vinna pengar i lotterier, spel och dobbel. En ung man från Bareilly till exempel behövde en rejäl lotterivinst för att betala vården av sin sjuka mamma. Han stack till baban en flaska sprit och bad om numret på den lott som skulle lösa hans problem. Baban bad om tjugo rupier ytterligare, fick det och skrev något på en lapp till den unge mannen, som snart gav sig av igen.

Andra besökare kom för att få babans askblandning (*bhabuti*) som förutom aska från kremeringsbålen innehåller lera, bananblad, vildplommon och kospillning. Blandningen, som torkas, mals och silas, anses ha en undergörande verkan mot sjukdomar och mycket annat, och babor från denna sekt smörjer också in sina egna kroppar med den. Den värmer när det är kallt, förklarade baban, skyddar mot monsunens regn och svalkar när det är hett.

Eldplatsen (*dhuna*) vi satt vid kan kanske liknas vid ett altare. I den finns Shivs röst, sade baban, och den heliga elden får aldrig slockna för då skulle också den andliga glöden och hängivenheten falna. Veden kommer från kremeringsbålen och från skogen.

För mig var det svårt att uppfatta och för-

Baban tillbringar sin mesta tid vid sin heliga eld och med drogerna inom bekvämt räckhåll. Intill elden står en för besökare imponerande samling religiös rekvisita och högst reser sig en staty av gudinnan Kali Mai. Henne kallar baban för sin favoritgudinna, men Shiv är hans huvudgud. Bakom baban syns den muslimske elektriker som är hans närmaste man.

stå allt som pågick i hyddan, men jag hade ju Raju med mig, som senare skulle komplettera min bild. Ett bestämt intryck jag ändå fick var att det rullade in bra med både pengar och sprit till baban.

Baban reste sig inte i onödan från sin plats vid elden utan styrde och ställde därifrån. Spriten och haschet hade han inom räckhåll, och en muslimsk elektriker, som var hans närmaste man och möjligen kunde räknas som hans lärjunge, räckte honom det han inte nådde.

I akut behov av betjänt

I hyddan fanns också en hjälpreda, en pojke i tonåren, som hade fullt sjå att på babans uppmaning hugga ved, hämta vatten och diska. Pojken var bara tillfälligt där, och baban berättade att han sökte en permanent betjänt, som han tänkte betala 50 rupier per dag plus mat.

Det var angeläget för honom att snabbt hitta en sådan betjänt, berättade han, eftersom han någon vecka senare skulle resa till den jättelika, religiösa sammankomsten Kumbh Mela i Allahabad och behövde någon som vaktade hans hydda under tiden

han var där. Pojken serverade te och nudlar i söt mjölk. Sedan blev det te några gånger igen; den sista koppen hällde jag i smyg ut på marken bakom mig.

Något kremeringsbål brann inte utanför hyddan när jag var där, men baban försäkrade att upptagningsområdet var stort och att lik kremeras på platsen de flesta dagar. De dödas anhöriga sköter saken. Små barn som har dött kremeras inte men begravs på platsen.

Besökare kom och gick, men babans berusning var konstant. Efter några timmar tackade Raju och jag för hans gästfrihet och bad att få återkomma nästa dag för att jag skulle få ställa några frågor.

När vi kom tillbaka följande förmiddag var läget i hyddan oförändrat. Påtänd och berusad hälsade baban oss åter välkomna och gästerna satt där på en rad igen. Bland

dem fanns också en kvinna i tjuoårsåldern. Hon var fint klädd, pysslade i köksvrån och sade inte så mycket. Innan hon gick gav baban henne lite aska invikt i ett papper, och han berättade för mig, att hon hade sökt hans hjälp eftersom hennes mamma var sjuk.

Baban drack och rökte oavbrutet men kände sina gränser och höll stilen. Han var hela tiden mycket vänlig mot mig, och när jag började ställa mina enkla frågor svarade han tålmodigt, trots att jag varken hade givit honom sprit eller någon annan gåva. Vid ett tillfälle ville jag be honom berätta om gudastatyerna intill eldplatsen men råkade uttrycka mig enastående klumpigt genom att fråga hur alla prylarna hade hamnat där. När jag oskyldigt upprepade min fråga på samma sätt, efter att en bestört tystnad hade

VAND!

Baban drack och rökte oavbrutet men kände sina gränser och höll stilen

FORTS.

lägrat sig i hyddan, hördes missnöjda kommentarer från åhörarna i halvdunklet, men den vänliga baban bevarade fattningen och svarade åter snällt.

Hur blev du en baba?

– Jag föddes i en god, jordägande familj av brahman-kast i delstaten Madhya Pradesh. Sedan gifte jag mig och tog värvning i underhållstrupperna, där jag fick nummer 13 867 736. Men så hände det att min bror mördades i en strid om jord i min familjs hemby, vilket var ett hårt slag för mig. Jag lämnade armén för att hämnas på mördaren men lyckades bara skjuta honom i foten och dömdes till tre års fängelse för det. När jag avtjänade mitt straff utan att ha hämnats mordet tyckte mitt liv vara utan mening, och när jag släpptes fri vandrade jag bedrövad ut på vägarna. Av ödets nyck träffade jag så min guru och blev hans lärjunge. Jag blev en *aughar baba* och tog mig namnet Agni Nath Aughar. Det var för tio, tolv år sedan.

Har du någon kontakt med din familj?

– Nej, jag tillhör en annan familj. Min guru är min far och mina lärjungar är mina barn. Med hjälp av kärlek och andlighet har vi bildat en familj; andra gör det med konsumgäns.

Men varför bo på en kremeringsplats?

– Om jag, som äter kött och dricker sprit, skulle bo bland människor skulle de betrakta mig med hat. Därför bor jag i stället ensam – här på kremeringsplatsen i Lalkuan. Här brinner de döda. Utan de kremeringsceremonier som de anhöriga utför skulle jag inte kunna utföra mina ritualer, och utan de brinnande bälarna skulle jag varken kunna läsa mina mantra eller få ved för att laga min mat.

Det sägs att du äter människokött.

– Jag dricker sprit och äter kött av alla sorter. Människokött äter jag när jag kommer över det. Så är det skrivet att babor av vår sekt ska göra och så har vi gjort genom historien.

Finns det alls någonting som är förbjudet för dig att göra?

– För mig finns en enda sak som är förbjuden och det är att ha sex med kvinnor. Om jag har det blir mitt liv som asket ointetgjort, och jag är inte längre berättigad att bo här på kremeringsplatsen.

Hur känner man igen en aughar baba?

– Vi har svarta kläder och runt halsen ett svart yllegarn. Vi har ett identitetskort också, men jag har hamnat i bråk med min gu-

Det är ännu tidigt på dagen, men baban är i högform efter några pipor hasch och en hel del sprit.

ru och han har lagt beslag på mitt kort. Det är som när en far strider med sin son.

Du verkar få många besök.

– Många människor kommer hit och jag bemöter hög och låg på samma sätt. De hängivna kommer för att träffa mig och ge mig gåvor. Den ene ger 100 rupier, den andre 50. De som har problem av olika slag kommer också hit. De sjuka botar jag med min aska och med de mantra jag läser. Den dag kommer då jag tack vare min gurus barmhärtighet och mina mantra kommer att återuppväcka de döda. Askan botar många och de botade svarar med att tillbe min guru och mig. Även de som har blivit besatta av en ond ande uppsöker mig. De tar med en kyckling, en get eller en flaska sprit, och jag driver ut de onda andarna med besvärjelser. Efteråt ger de mig en säck vete eller kanske 500 rupier. Det finns inga gränser för vad de som har blivit hjälpta är villiga att ge. De kommer tillbaka och vi får en relation som varar livet ut.

Du nämnde att du snart ska resa till Kumbh Mela i Allahabad.

– Jag är inte en baba som går från dörr till dörr och tigger utan en baba med stil och klass som tillhör en väl etablerad och organiserad sekt. När jag om någon vecka avreser med tåg till Kumbh Mela lämnar jag spriten hemma, köper biljett och bokar en plats. För jag är inte en baba som tjuvöker på tågen, vilket många så kallade babor gör, och jag lever inte mitt liv tiggande med fru och barn på plattformarna, som de har för vana att göra. Det är just för att inte blandas med sådana skojare som babor av min sekt bor för oss själva på kremeringsplatser. På Kumbh Mela kommer jag att träffa många babor från den sekt jag tillhör. Vår mat är noga förberedd och alla arrangemang är vidtagna. Hasch, marijuana och sprit, vad vi än önskar, kommer att finnas tillgängligt för oss. Vi har också bestämt att den dag vi badar i Ganges, den dagen får babor från andra sekter inte ta sina dopp förrän vi har badat färdigt. Efter att ha mött stora helgon kommer jag så återvända hit till Lalkuan igen.

Inte för likens skull

När Raju och jag kom till baban den första dagen slumpade det sig så att en gemensam vän till oss satt bland gästerna i hyddan. Han heter **Surendra** och har en nära anknytning till lik han också, eftersom han tillhör en brahman-kast som utför reningssceremonier när någon har avlidit. Men det var inte för likens skull, utan bara för att prata, röka och dricka, som Surendra hade uppsökt baban. Han har ett intresse för babor och vad de har att erbjuda, och han besöker sådana ganska ofta. Ibland tänker jag rent av att han en dag själv kommer bli en baba.

Senare berättade Surendra för mig att han hade hälsat på baban i Lalkuan flera gånger och att baban visserligen kan en del om religion och moral, men mest pratar strunt. De män som regelbundet samlas runt honom, sade Surendra, har ingen tilltro till hans krafter och kommer dit för att prata, dricka och röka, och de tillfälliga besökarna i hyddan består mest av hasardspelare, som kommer för att få tips om vilka nummer de ska satsa på. Det finns inte mycket gott att säga om vad som tilldrar sig där i hyddan, menade Surendra, som tänkte dra ned på sina besök. Han ansåg kort sagt att baban hade skaffat sig en bekväm möjlighet att tjäna pengar, berusa sig och bli uppassad; mer än så var det inte.

Prostituerad kvinna

Jag frågade Surendra om kvinnan jag hade sett i hyddan, och han svarade att han vid olika tillfällen hade sett två unga kvinnor där. Den ena hade baban en gång kallat för sin lärjunges systerdotter och en annan gång för sin kvinna, vilket Surendra naturligtvis ansåg alldeles oförenligt. Om den andra kvinnan sade Surendra sig veta, att hon var en prostituerad från ett närliggande samhälle som heter Nagla.

När jag nämnde att baban hade betonat att han var fri att göra vad som helst utom just att komma nära kvinnor, svarade Surendra att baban inte upprätthöll det avståndet.

På en förlovningsfest hos Surendra för en av hans söner råkade jag helt kort träffa baban en tredje gång. Surendra hade hyrt ett stort tält för att utspisa sin blivande svärdotter och andra gäster; flickan själv var inte med. Men Surendra tyckte den föreslagna hemgiften var på tok för dålig och förhandlingarna skar sig ordentligt, vilket ledde till att flickans pappa tillkallade polis, eftersom hemgifter ju är förbjudna. Surendra blev inburad på den lokala polisstationen, förlovningen sprack rejält och gästerna, bland dem baban, Raju och jag, lämnade hungriga det trista kalaset.

Raju, som kände baban en aning sedan tidigare, sade efter våra besök hos honom, att han hade förlorat det förtroende som han tidigare hade haft. Av det baban hade berättat hade Raju dragit slutsatsen att han hade blivit en baba för att undfly sitt tidigare liv, och den anledningen, som enligt Raju är mycket vanlig bland babor, tyckte han inte var den rätta.

Han reagerade också mot babans sätt att tala och mot de sånger han hade sjungit för oss. En baba ska sjunga andliga sånger, menade Raju, medan baban på kremeringsplatsen hade sjungit, vad Raju kallade, sexiga filmsånger.

Fiffel och båg breder ut sig

Om kvinnan vi hade sett i hyddan berättade Raju att hon förutom aska också hade fått 150 rupier av baban, vilket hon inte hade varit nöjd med. Baban hade då vresigt sagt till henne att han för tillfället inte hade mer pengar, men att han skulle återkomma till saken.

Allt vittnade om en helt annan relation mellan dem än den som baban hade uppgett, menade Raju, och askan var bara ett försök att dölja saken. Han nämnde också att när baban vid ett tillfälle lämnade hyddan hade hans gäster där skämtat grovt om hur han förlustade sig med kvinnorna som kom dit.

Raju, Surendra och många andra talar gärna om en gyllene forntid då människor var hederliga och babor hade en andlig och magisk kraft, som kunde försätta berg. Men i det moderna samhället sägs fiffel och båg ha brett ut sig, och de allra flesta babor vara skojare, som klart bryter mot de regler som gäller för dem genom att suppa, äta kött, spela hasard och ha samlag.

För baban i Lalkuan, som tillhör den mycket udda aughar-sekten, tycks gälla att det allra mesta är tillåtet, och att han bryter mot det enda förbud som gäller för honom. Frågan är väl också om det går att lita på att han verkligen äter människokött.

Kalle Kjellman, text och bild

Surendra (i mitten) är på besök hos två babor i sin hemby Bandia Bhattha. Han ser ut som en professionell baba, men är bara en fritidsbaba.

Surendra tillhör en brahman-kast (*mahabrahman*), som tillkallas när någon har dött för att genom ritualer ta bort den orenhet som dödsfallet har orsakat, och i utbyte får han ganska fina gåvor.

Om den dödes anhöriga ger honom till exempel en säng i gåva, säljer Surendra den prompt till högstbjudande, och det handlar inte om en gisten, gammal säng, som ett lik just har lyfts upp ur, utan om en splitter ny säng, som inte ens en levande människa har legat i.

Men eftersom Surendras renande ritualer inte efterfrågas särskilt ofta räcker inte inkomsterna att försörja hans familj, och under sex månader varje år arbetar han som nattvakt på ett närliggande sockerbruk.

Under det andra halvåret, då sockerbruket inte är i drift, har Surendra gott om tid att träffa vänner och bekanta, och ofta uppsöker han babor för att prata och röka.

Min vän Raju tillsammans med fru och ett par av sina barn utanför sitt enkla hyresrum. Raju, som haft mycket sjukdom i sin familj, har en stark tilltro till babor förmåga att bota sjukdomar med egenhändigt tillverkade mediciner och med goda råd om diet och livsföring.

Genom åren har Raju haft nära kontakt med flera babor och tidvis haft en av dem boende hos sig, vilket hans hustru inte alls uppskattar. Om en av sina dötrar berättar Raju att hon har epilepsi och att en baba hjälpte henne med en verksam medicin. Raju talar också om hur hans fru blev frisk från en svår mag-sjukdom, efter att han och några vänner till honom med stora svårigheter hade fört henne till en baba.

Raju själv fick för några år sedan cancer i ett knä och blev till slut tvungen att låta amputera sitt ena ben. Under den smärtsamma händelseutvecklingen sökte han stöd och uppmuntran från babor och fick också det.